

dens beslutninger. Kommissionen kan således pålægge virksomhederne bøder (som kan gå op til meget betydelige beløb) for overtrædelse af artikel 85, stk. 1, og artikel 86 samt pålægge dem tvangsbøder for at tvinge dem til at bringe den overtrædelse af disse bestemmelser til ophør. Under sagens behandling kan Kommissionen indhente alle fornødne oplysninger hos virksomhederne og udføre egne undersøgelser – herunder husundersøgelser – m. m. Såfremt virksomhederne fremsætter urigtige oplysninger eller nægter at underkaste sig en undersøgelse, der er påbudt ved beslutning, kan Kommissionen pålægge virksomhederne bøder og tvangsbøder. De nærmere regler herom findes i artiklerne 11–16 i forordning nr. 17. Ved klage over beslutninger, hvorved Kommissionen har fastsat en bøde eller en tvangsbøde, kan fællesskabernes Domstol ophæve, nedsætte eller forhøje den pålagte bøde eller tvangsbøde, jfr. artikel 17 i forordningen.

Der gælder ingen anmeldelsespligt for aftaler i henhold til fællesmarkedets regler. Når bortses fra visse nærmere angivne aftaler, som anses for mindre skadelige (jfr. artikel 4, stk. 2, som ændret ved forordning nr. 2822/71, og artikel 5, stk. 2), er det imidlertid en forudsætning for opnåelse af dispensation, at aftalen anmeldes til Kommissionen. Herudover har anmeldelse visse andre virkninger. Bøder kan således ikke pålægges for handlinger, som foretages efter stedfunden anmeldelse til Kommissionen, men inden denne træffer beslutning i henhold til artikel 85, stk. 3, for så vidt handlingerne ligger inden for rammerne af den i anmeldelsen beskrevne erhvervsudøvelse (jfr. artikel 15, stk. 5 og 6).

Der kan endvidere ikke gives dispensation med virkning forud for anmeldelsesdagen til »nye« aftaler (dvs. aftaler, der er indgået efter ikrafttrædelsen af forordning nr. 17) og til »gamle« aftaler, der ikke er anmeldt inden en foreskreven frist; denne følge af ikke-anmeldelse gælder dog ikke for de i artikel 4, stk. 2, opregnede mindre skadelige aftaler (jfr. artikel 6).

Anmeldelserne, der ikke offentliggøres, danner grundlag for Kommissionens vurdering af, om der kan meddeles negativattest eller dispensation. Såfremt Kommissionen efter at udstede negativattest eller dispensation, offentliggør den anmeldelsens indhold i hovedtræk med en opfordring til alle interesserede om inden en

bestemt frist at fremkomme med bemærkninger hertil (jfr. artikel 19, stk. 3).

Det er i hovedsagen Kommissionen, som varetager administrationen af fællesmarkedets konkurrenceregler. Det er således alene Kommissionen, som kan give dispensation fra bestemmelserne (jfr. artikel 9, stk. 1, i forordning nr. 17). Kommissionen arbejder imidlertid i nær kontakt med medlemsstaternes myndigheder. Dette samarbejde foregår bl. a. gennem Det rådgivende Udvalg for Kartel- og Monopolspørgsmål, som er en eksportkomité, der består af en sagkyndig tjenestemand fra hver medlemsstat. Dette udvalg skal høres, inden Kommissionen træffer afgørelse om udstedelse af negativattest, meddelelse af dispensation, overtrædelse af bestemmelserne i artikel 85, stk. 1, eller artikel 86 m. m. (jfr. artikel 10, stk. 3–6, artikel 12, stk. 4, artikel 15, stk. 3 og artikel 16, stk. 3).

Forordning nr. 17 indeholder en række forskrifter om meddelelse til og/eller høring af medlemsstaternes myndigheder i sager, der behandles af Kommissionen (jfr. artikel 10, stk. 1 og 2, artikel 11, stk. 2 og 6, artikel 12, stk. 4 samt artikel 14, stk. 2 og 4). Undersøgelser hos virksomheder kan efter Kommissionens valg foretages enten af medlemsstaternes myndigheder eller af Kommissionens egne funktionærer (jfr. artikel 13 og artikel 14). Dersom undersøgelsen foretages af Kommissionens funktionærer, og virksomheden modsætter sig undersøgelsen, skal den medlemsstat, inden for hvis område undersøgelsen foretages, yde Kommissionens funktionærer den fornødne støtte til løsning af deres opgaver (jfr. artikel 14, stk. 5 og 6).

Medlemsstaternes myndigheder er beføjede til selv at bringe forbudsbestemmelserne i traktatens artikel 85, stk. 1 og artikel 86 i anvendelse. Denne adgang er dog subsidiær i forhold til Kommissionen, idet beføjelsen er betinget af, at Kommissionen ikke har taget sagen op til behandling (jfr. artikel 9, stk. 3).

Forordning nr. 67/67.

Kommissionen har fundet, at eneforhandlingsaftaler – som ofte anvendes ved eksport – kan indebære så store fordele i form af en forbedret varedistribution, at disse fordele ved aftalerne mere end opvejer de dermed forbundne konkurrencebegrænsninger. Kommissionen har derfor benyttet den bemyndigelse, som blev